

CON ĐƯỜNG CHẾT
Tiểu thuyết của Đức Dũng
(NXB Hải Phòng ấn hành năm 1990)

Kỳ 1

CHƯƠNG I

1.

Một buổi chiều mùa Hè năm 1983.

Trên những đường phố của thành phố Hồ Chí Minh, cuộc sống giống như một dòng chảy bất tận với những âm thanh sôi động. Đó là một cuộc sống đang chuyển mình với những nét bình dị đáng yêu. Trên vỉa hè, những đôi trai gái đang thong thả sánh vai nhau, lướt qua những xe bán hàng rong; một người mẹ trẻ đang dắt đứa con chừng bốn, năm tuổi. Đứa bé cầm trên tay một quả bóng bay màu hồng, nhảy tung tăng và thỉnh thoảng quay lại cười với mẹ. Nụ cười thơ trẻ ấy được phản chiếu lại, sáng bừng trên gương mặt hạnh phúc của người mẹ trẻ...

Thùy Linh ngồi trên chiếc xe đạp mi-ni, thong thả đi trên phố. Đó là một phụ nữ năm nay đã gần 40 tuổi, nhưng vẫn còn giữ được những nét thanh tú của thời con gái. Cô có nước da trắng, thân hình cân đối, duyên dáng. Người không biết, có thể nghĩ cô chưa đến 30 tuổi. Nhưng nếu nhìn kỹ hơn, người ta sẽ thấy trên khuôn mặt xinh đẹp của cô là một đôi mắt buồn rười rượi. Trong đôi mắt ấy, có ẩn chứa những giông bão của cả một cuộc đời đầy sóng gió và những mơ ước cháy bỏng...

Khi đi ngang qua người phụ nữ với đứa con nhỏ cầm trái bóng màu hồng đang chạy tung tăng trên hè phố, Thùy Linh ngoái lại nhìn. Trong đôi mắt cô có một ngọn lửa chột bùng lên. Nhưng ngay sau đó, ánh ngọn lửa khao khát ấy đã tắt lịm và thay vào đó là bóng tối âm thầm. Dù vậy, như không cưỡng lại được mình, khi chiếc xe đạp đã lướt qua họ một quãng, Thùy Linh vẫn còn ngoái lại nhìn...

Đắm chìm trong những suy nghĩ miên man, Thùy Linh không biết rằng có một người đàn ông đang ngồi trên một chiếc xe máy dựng trên vỉa hè ở

một góc bên kia đường vẫn đang lặng lẽ quan sát cô. Khi chiếc xe đạp của Thùy Linh đi gần đến, hắn bất ngờ cho xe chạy xuống lòng đường khiến cô không kịp bóp phanh và lao vào xe máy của hắn. Thùy Linh vội vã xuống xe, định xin lỗi. Thốt nhiên, cô tái mặt, đứng lặng. Gã đàn ông đang nhìn cô với ánh mắt lạnh tanh. Hắn nhếch mép cười, hỏi bằng giọng nhẹ nhàng:

-Chào cô Thùy Linh! Thiệt tình cờ. Chắc là cô chưa quên tôi?

Ánh mắt hốt hoảng của Thùy Linh đã thay cho câu trả lời. Gã đàn ông cũng không nói gì thêm. Hắn lặng lẽ nhìn từ đầu đến chân người phụ nữ trước mặt mình, bằng cái nhìn bình thản. Trên gương mặt Linh hiện rõ sự khiếp sợ. Dường như cô ta muốn co người lại để né tránh ánh mắt của gã. Nhưng ngay sau đó, gã đàn ông không nói gì thêm. Hắn rồ ga chạy cho xe chạy đi và chỉ trong một thoáng, chiếc xe của hắn đã mất hút trên đường phố tấp nập.

Gã đàn ông đã đi khuất mà Thùy Linh vẫn còn đứng nguyên chỗ cũ với nét mặt sững sờ. Chỉ đến khi có tiếng phanh của một chiếc xe lam chở khách rít lên ngay sau lưng cô và người lái xe bực bội quát to mấy câu, Thùy Linh mới như chợt tỉnh. Người lái xe còn định mắng tiếp nhưng vẻ mặt hoảng hốt đến thất thần của cô đã làm cho anh ta dịu lại. Anh ta lắc đầu rồi cho xe chạy tiếp.

Thùy Linh lập cập ngồi lên xe đạp. Sau chút loạng choạng, cô lấy lại được thăng bằng và vội vã đạp xe lao nhanh như đang chạy trốn một bóng ma vô hình nào đó. Vừa đạp xe, thỉnh thoảng cô ngoái lại phía sau như thể có ai đó đang đuổi theo mình...

Tại một đường phố nhỏ.

Thùy Linh dắt xe đạp đi vào một cánh cổng sơn xanh. Cô mở khoá và dắt xe đi vào bên trong. Ngay sau cổng là một cái sân nhỏ, chính giữa có lối đi rải sỏi, sát tường hai bên là những khóm hoa mẫu đơn đang nở. Tiếp đó, là một bậc tam cấp dẫn lên thềm của một căn nhà xinh xắn. Trên thềm có hai chậu cảnh lớn đặt hai bên, trong chậu là những cây sứ lâu năm có gốc rễ

lớn tràn ra gần hết bề mặt chậu, một cây ra hoa màu trắng, còn cây kia trở ra những bông hoa màu hồng rực rỡ

Thùy Linh dựng xe đạp ở ngoài sân rồi bước lên bậc thêm, mở cửa. Vào nhà, cô với tay bật công tắc đèn. Không bỏ quần áo ngoài, cô bước nhanh lại phía chiếc đi văng và ngã người xuống. Trong tư thế hai tay chắp sau gáy, cô ngửa mặt nhìn lên trần nhà - nơi chiếc quạt trần đang xoay những vòng tròn loang loáng trong ánh đèn neon. Trên gương mặt của cô khi ấy là sự mệt mỏi xen lẫn với những nét hoang mang, buồn bã...

Những vòng tròn của chiếc quạt như bị mờ dần. Thay vào đó là khuôn mặt của gã đàn ông mà Thùy Linh vừa gặp ngoài phố. Khuôn mặt với ánh mắt lạnh tanh đó đang giãn ra. Hắn đang cười - tiếng cười nghe thật khả ố. Rồi lại có những tiếng cười khác hòa theo với tiếng cười ấy. Đó là tiếng của những người đàn ông đang ngồi xung quanh một bàn nhậu ngay trong căn phòng này. Họ giơ cao những chiếc ly, cười nói ồn ào và ăn uống nhồm nhoàm...

Những tiếng cười lịm dần, đưa Thùy Linh trở về với thực tại. Cô ngược mắt nhìn sang một tấm ảnh khổ lớn lồng trong khung kính treo trên bức tường đối diện. Trong ảnh là một cô gái trẻ, có khuôn mặt giống như khuôn mặt của Thùy Linh. Cô gái ấy nép vào ngực một người đàn ông mặc bộ đồ không quân đính lon trung úy của lực lượng ngục quyền Sài Gòn. Trên vẻ mặt anh ta thể hiện một tâm trạng hạnh phúc tràn trề. Người ta có thể đoán, đây là ảnh chụp của Thùy Linh và chồng cô ngày mới cưới.

Tấm ảnh hạnh phúc ấy lại bị mờ đi. Thay vào khuôn mặt tươi cười của họ là một khuôn mặt khác - đó là khuôn mặt của một gã đàn ông, với đôi mắt dữ tợn và bộ râu quai nón rậm rạp. Ánh mắt gườm gườm của hắn làm cho Thùy Linh hoảng hốt, ngồi bật dậy trên nệm. Cô ta ngơ ngác nhìn quanh và vội bước về chỗ đặt bức tượng Đức Mẹ Maria và quỳ xuống, làm dấu thánh giá rồi chắp tay thành kính. Nhưng Đức Mẹ cũng không giúp được cho cô ta thoát khỏi nỗi sợ hãi. Thậm chí khuôn mặt thánh thiện của Đức Mẹ cũng bị nhòa đi để thay vào đó là một khuôn mặt của một cô gái trẻ, xinh đẹp với hàng lông mày đen hơi xếch như trong các bức tranh cổ. Trên khuôn mặt đẹp ấy là một đôi mắt lạnh giá. Ánh mắt giống như một

mũi khoan, lúc lùi xa, lúc vọt đến gần, cứ như đang xoáy vào da thịt, khiến Thùy Linh rùng mình. Cô đưa hai tay ôm lấy hai vai và nhắm nghiền mắt lại...

Hình như có ai đó đang gõ gáp gáp. Thùy Linh như choàng tỉnh và vội vã bước ra cửa. Nhưng không có ai cả! Ở bên ngoài, đường phố đã sáng đèn và những dòng người vẫn bình thản trôi đi. Nhưng cái tiếng gõ quái ác thì vẫn cứ dồn dập vang lên. Thì ra, đó là tiếng gõ trong ngực cô. Thùy Linh đưa hai tay lên ôm lấy ngực, như muốn để cho trái tim hoảng hốt của mình dịu lại. Nhưng không được. Bất lực, cô bịt chặt lấy hai tai và rên lên những tiếng khe khẽ trong khi đứng tựa lưng vào cửa với cặp mắt nhắm nghiền như đang bị thiêu đốt bởi một ngọn lửa cháy từ bên trong.

Những tiếng cười lại nổi lên. Nhưng bây giờ có vẻ ma quái hơn. Thùy Linh mở choàng mắt. Cô đưa mắt tuyệt vọng nhìn xung quanh, như muốn tìm nơi để lẫn trốn khỏi tiếng cười dai dẳng ấy. Nhưng xung quanh cô - dù là ở góc nào, cũng chỉ thấy những khuôn mặt với ánh mắt hằn học. Trong số đó, bên cạnh những khuôn mặt ban nãy, bây giờ lại có thêm khuôn mặt của một người đàn ông. Khuôn mặt ấy có một vết sẹo sâu hoắm kéo từ mép trái kéo xuống tận cằm. Vết sẹo ấy làm cho người ta có cảm giác là bộ ria rậm rạp bị lệch về bên trái. Khuôn mặt ấy cũng đang nhìn cô bằng cái nhìn dữ tợn.

Bị bao vây giữa những khuôn mặt ấy, Thùy Linh bắt đầu thực sự hoang mang. Cô bước vội đến bên tủ, mở toang hai cánh ra rồi vội vã vơ quần áo quăng ra nệm. Bất chợt, bàn tay đang lục lọi của cô chợt dừng lại. Đôi mắt hoảng hốt của Thùy Linh nhìn chằm chằm vào cái giá sách nhỏ. Hình như có một kẻ nào đó đã vào đây lục lọi khi cô vắng nhà! Những cuốn sách vốn được xếp ngay ngắn, nay trông bừa bộn. Bàn tay run run của Thùy Linh xếp lại những cuốn sách, trong khi đôi lông mày của cô nhíu lại, đầy băn khoăn. Bỗng chợt nhớ ra, cô vội vã quỳ sụp xuống và mở khóa cái ngăn kéo nằm ở dưới đáy tủ. Cô rút ngăn kéo, lôi ra một hộp nữ trang, vội vã mở hộp. Sau khi đã kiểm tra những thứ có trong hộp, cô thở phào nhẹ nhõm, áp cái hộp vào ngực, mắt nhắm lại. Những tiếng cười ma quái vẫn văng vẳng xung quanh cô. Thùy Linh vội vã xếp quần áo cùng với chiếc hộp vào trong

chiếc va li nhỏ màu vàng. Lúc này trông cô giống như một kẻ đang chuẩn bị chạy trốn. Cô đi lại trong nhà bằng những bước chân vội vã và nhìn ngó xung quanh xem có thể mang theo được thứ gì? Có những thứ đã nhét vào trong va li, cô lại bỏ ra để thay bằng những thứ khác.

Cuối cùng, khi chiếc va li đã đầy, Thùy Linh gỡ khung ảnh có hình hai vợ chồng đang treo trên tường. Cô bỏ kính, lấy tấm ảnh ra và dùng khăn lau nhẹ. Nhìn trân trối vào tấm ảnh, những giọt nước mắt bỗng trào ra, chảy loang xuống hai gò má của cô. Như không thể nén được, cô gục đầu vào tấm ảnh ấy và hai vai cứ rung lên trong một nỗi tủi buồn sâu xa. Rồi vẫn với khuôn mặt đẫm nước mắt như thế, cô nhìn vào khuôn mặt của người đàn ông trong ảnh và thì thầm bằng một giọng nức nghẹn:

-Anh Sáu ơi! Mười năm qua, em đã chờ đợi. Nhưng bây giờ em phải đi... Vĩnh biệt anh!

Những giọt nước mắt lại lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp của người phụ nữ. Nhưng cái giây phút ấy lại bị phá vỡ bằng những tiếng cười ma quái. Tiếng cười tàn nhẫn ấy dứt Thùy Linh ra khỏi những suy tư. Cô đứng phắt dậy, cuộn tròn tấm hình, lấy dây buộc lại rồi đặt cẩn thận vào va li.

Khi đã ra khỏi nhà, Thùy Linh khóa cổng và luồn tay bỏ chìa khóa vào một cái hộc nhỏ bên trong. Ra đến phố, cô gọi một chiếc xe xích lô và hình dáng cô đơn của cô cùng với chiếc va li nhỏ màu vàng trên xích lô nhòa dần trên phố, giữa dòng người xe vẫn đang trôi đi cùng với những lo toan tất bật của một cuộc sống đang hồi sinh của những năm đầu sau Ngày giải phóng...

2.

Đã quá nửa đêm.

Bãi biển trông thật hoang vắng. Ánh trăng mờ ảo trên những ngọn sóng lân tinh lấp lánh. Gió thổi qua rừng dương và những vách đá, tạo thành những âm thanh hoang dại. Những ngọn núi đá nhồi xuống tận mét nước, trông giống như một đàn thú khổng lồ thời tiền sử đang cúi uống nước biển trong một cơn khát vô tận. Trên bầu trời tối sẫm, trăng hạ tuần lơ lửng, yếu ớt giữa những tầng mây đen đang trôi vun vút. Hình như vàng trăng ấy

cũng đang bị những tảng mây kia đuổi bắt và nó đang phải lẩn trốn một cách tuyệt vọng. Có lẽ cái sóng động nhất ở đây chính là tiếng sóng. Sóng ào ạt vỗ dưới chân vách đá; sóng tràn lên bãi cát để thực hiện cái trò chơi muôn thủa của nó một cách nhẫn nại và khi rút đi thì lại để lại những bọt nước lấp loáng cùng với đủ thứ rác rưởi. Những ngọn sóng ấy làm cho người ta liên tưởng đến hình ảnh một con người suốt đời gạt bỏ những bụi bặm, rác rưởi để vươn tới những điều thanh khiết hơn, cao thượng hơn trong một sự nỗ lực vô tận.

Nhưng sự bình thản ấy chỉ là bề ngoài. Bãi biển không im lặng. Nếu tinh mắt, người ta có thể nhìn thấy ở dưới chân một ngọn núi sát mép nước đang có những bóng đen di động. Lại gần hơn chút nữa, có thể thấy không chỉ có một mà là hàng chục bóng đen đang nối nhau chạy vào ẩn trong bóng núi tối sẫm trên bãi cát. Tất cả những bóng đen này, đều mang trên tay túi xách hoặc va li gọn nhẹ. Dẫn đầu đoàn người là một gã đang ông béo mập, tay xách một cái cặp. Vừa xặng xái bước, hắn vừa luôn mồm thúc giục những người xung quanh.

Nhóm người này vừa mới dừng lại trong bóng núi thì từ phía khác lại có những bóng đen chạy tới. Tất cả có khoảng sáu, bảy người, trong đó có Thuỳ Linh, với chiếc va li nhỏ màu vàng. Cũng giống như những người đến trước, những người này vừa chạy, vừa vấp ngã dúi dụi trên cát. Sau khi đã tới chỗ nhóm thứ nhất, họ hòa lẫn vào nhau và tạo thành một đám đông khoảng hai chục người.

Gã mập bước lên một phiến đá cao và đưa mắt nhìn khắp lượt cả đám người, miệng lẩm nhẩm như đang đếm xem còn thiếu ai nữa không. Giữa lúc đó, từ trong đám đông có một gã trán hói, dáng gầy gò bước ra. Theo sát bên cạnh hắn là một người đàn bà to béo. Gã hói tiến đến trước mặt gã mập đang đứng trên phiến đá và ngược mắt nhìn lên hỏi, vẻ sốt ruột.

-Còn đợi gì nữa, cha nội?

-Còn thiếu bốn người - Gã mập trả lời.

Gã hói bực dọc:

-Đi thôi! Lăn chần, coi chừng lại vạ lây với chúng nó đấy.

Đám đông lao xao tỏ ý đồng tình với gã hói. Nhưng tên mập vẫn đứng trên phiến đá. Hắn nó to, cốt để mọi người cùng nghe:

-Đồng bào bình tĩnh! Họ cũng đã nộp tiền như mọi người. Ta phải đợi. Phải có lương tâm một chút chớ.

Trong khi đó, Thùy Linh không tỏ ra quá lo lắng như những người xung quanh. Cô ta đứng hơn tách ra, lặng lẽ nhìn biển đêm với những ngọn sóng đang sôi sục đuổi nhau. Trong đôi mắt của cô có một nỗi niềm trống vắng - một nỗi buồn mênh mông như biển trước mặt cô. Nhưng đám đông thì không như vậy. Nỗi lo sợ của họ mỗi lúc một tăng lên cùng với sự chờ đợi. Mụ mập đi cùng gã hói cứ giẫm chân lạch bạch trên cát như đang đứng trên ổ kiến lửa. Mụ hỏi bằng cái giọng the thé, trái ngược hẳn với thân hình to béo quá khổ của mình:

-Nhưng mà ghe đâu, sao chưa thấy ghe?

-Còn thiếu bốn người - Gã mập nói to – Chờ thêm chút nữa.

-Nhưng ghe đâu? Biểu là đúng 12 rưỡi có ghe, sao hông thấy?

-Ờ nhỉ, ghe đâu? - Nhiều người đồng thanh hỏi gã mập.

-Yên tâm. Sẽ có, sẽ có. Bây giờ mới là một giờ thiếu hai mươi - Gã mập đáp.

Một lát sau, từ khe núi ở gần đó, có hai người bước tới. Họ đều ăn mặc như những ngư dân, đầu quấn khăn rằn. Cả hai người đều còn trẻ, chỉ trạc khoảng 26, 27 tuổi. Trông thấy họ, gã mập vội bước xuống khỏi phiến đá, nói giọng mừng rỡ:

-Đây rồi. Nào, đi thôi!

Theo chân gã mập, đám người ào ào chạy theo mép nước về phía nơi bóng núi đổ dài xuống biển. Quả là ở đây đã có một chiếc ghe lớn chờ sẵn. Mọi người vội vã lên ghe. Hai gã quấn khăn rằn nỏ máy. Chiếc ghe không bật đèn, lặng lẽ rẽ sóng hướng thẳng ra phía biển - nơi có hàng trăm ngọn đèn đánh cá đang nhấp nháy trên mặt biển tối sẫm. Thùy Linh ngồi ở gần đầu mũi ghe. Cô ôm chiếc va li nhỏ và cứ mặc cho những làn gió tung nước biển lên quất thẳng vào mặt mình. Mái tóc cô sỏ ra, bay tung tóe trong gió.

Từ đôi mắt của người phụ nữ ấy, những giọt nước mắt chảy nhòa xuống gò má.

Trong khi đó, những kẻ xung quanh cô đều tỏ ra hồ hởi vì chuyến đi đã bắt đầu xem ra có vẻ khá thuận lợi. Chắc là trong số đó, không thiếu những người đã bắt đầu mơ tưởng đến cái phút được đặt chân lên bên bờ của những thiên đường nơi miền đất hứa bên kia đại dương.

Nhưng họ đã không vui mừng được lâu. Khi chiếc ghe còn chưa đến khu vực có những ngọn đèn đánh cá đang nhập nhòa xung quanh thì từ trong bóng tối, một chiếc xuồng máy bỗng lao tới. Trên xuồng có hai người - một người cầm lái, người thứ hai đứng thẳng trong lòng xuồng. Chiếc xuồng rú lên như một con ngựa điên và lao tới như một mũi tên. Khi cách chiếc ghe khoảng chục thước, nó mới tắt máy. Hai ngọn đèn pin cùng một lúc chiếu thẳng vào mặt những người trên ghe và một giọng nói dữ dằn vang lên, đầy đe dọa:

-Đứng lại. Chạy là bắn bỏ!

Mọi việc diễn ra quá nhanh, làm cho những người trên ghe sửng sò. Hai thanh niên lái ghe vội vã tắt máy. Chiếc ghe trôi thêm một đoạn trước khi dừng hẳn lại. Trong khi đó, chiếc xuồng lượn một vòng quanh nó, giống như một con thú dữ đang lượn quanh con mồi của mình. Qua ánh đèn pin, có thể thấy trên xuồng có hai người mặc quần áo công an. Người đang đứng trong lòng xuồng cấp ngang một khẩu AR-15. Người ngồi ở vị trí lái trong tay cũng lăm lăm một khẩu súng ngắn.

(Còn tiếp)

Đức Dũng